

Čtvrtá kapitola

Následujícího rána stála Scarlet ve stáji a cítila se vyčerpaná. Sarah ji držela v jízdárně dlouho do večera a nutila ji zkoušet vše znovu a znovu. V těle ji bolel každyčký sval. Když vyšlo slunce, uslyšeli koně přijíždět auto. Button nastražila uši.

„To zní jako auto, co má Sarah. Není ale trochu brzy?“ zeptala se. Button měla pravdu. Do-cela jistě to bylo auto Sarah. Scarlet si unaveně vzdychla. Nohy ji po předchozím večeru ještě pořád bolely. Poslední věc na světě, po které

právě teď toužila, bylo, aby musela zase cvičit drezuru.

„Ta je tedy houževnatá. Mohla bys předstírat, že tě bolí nohy,“ navrhla Button. Scarlet si jenom odfrkla.

„Ale ony mě *bolí!*“ zaúpěla. „Líbí se mi, jak je Sarah vytrvalá, ale nové věci, jako je tohle, vyžadují čas... Člověk i kůň musí být trpěliví. Nedá se to naučit jen tak přes noc.“

Dveře stáje se otevřely a Sarah vstoupila dovnitř. Celá zářila. Podala Scarlet velkou mrkev a pohladila ji po nozdrách.

„Ahoj, holka! Víím, že je ještě brzy, ale podle meteorologů má odpoledne pršet.“ Sarah ještě jednou pohladila Scarlet po čenichu a zamířila k protější straně stáje pro sedla a postroje. Button a Scarlet si vyměnily ustarané pohledy. Právě když Sarah sedlala Scarlet, vešly do stáje Alma s Molly a uviděly je tam.

„Mučení nohou pokračuje?“ zeptala se Alma.

„Jsem si jistá, že to zvládneme, pokud se nevzdáme,“ pronesla Sarah hlasem, v němž znělo

přesvědčení. Alma sáhla do koženého batůžku a vytáhla karmínově červenou knihu.

„Mrkni se na tohle, Sarah. Půjčila jsem si ji večer v knihovně. Mně připadá, že drezura je... nepřirozená. Musela jsem pořád přemýšlet o tom, proč vlastně máme nutit koně, aby dělali všechny ty divné pohyby. Ale fakt je, že to vypadá docela hezky.“ Alma otevřela knížku na stránce, kterou měla založenou. Byl tam obrázek středověké-

ho bojiště. Dvě armády se k sobě blížily ze dvou protějších straní. Všichni vojáci seděli na koních. Alma obrátila knížku k Sarah a dala se do vysvětlování. „Začalo to už ve středověku, kdy se koně používali v boji. Válečníci pak mohli využít pohyb, jaký se dnes cvičí při drezuře, k tomu, aby to vypadalo, že se koně pohybují, i když ve skutečnosti stáli na místě.“

„Cha, chááá!“ zasmála se Molly. „To vypadá jako měsíční chůze Michaela Jacksona.“ Alma otočila stránku. Objevila se další ilustrace s pádícím koněm, na němž seděl bojovník uhýbající se letícím kopím. Kůň hrabal nohama vysoko ve vzduchu a předváděl pohyb do boku jako při drezúře.

„Člověk si pak opravdu víc váží tradic,“ prohodila Sarah. Alma přikývla a přečetla si popisek pod obrázkem.

„Postranní chůze byl taktický pohyb sloužící v boji. Kůň a jezdec pak představovali menší cíl. To je senzační, ne?“ Sarah si vzala od Almy knihu a prohlížela si ilustrované stránky. Skutečně to vypadalo zajímavě.